

(volwassenonderwijs in Somita)

Vrijwilligersproject

Dawda Stichting Gambia

Nieuwsbrief 22, april 2016

We zijn weer op weg naar Somita. Op Schiphol merken we weinig van de aangekondigde extra beveiligingen in verband met de aanslagen op het vliegveld in Zaventem, Brussel, België. In het verleden zijn we diverse keren via Zaventem gevlogen, het inchecken ging daar veel sneller dan op Schiphol, omdat er veel minder controles waren!

Ik wil jullie in deze uitgebreide nieuwsbrief naast een verslag van onze reis ook een blik gunnen in het alledaagse leven in Gambia en ook laten zien hoe het gat "widing of the gap" tussen arm en rijk steeds groter wordt. Dit geldt niet alleen voor Gambia, maar voor grote delen van Afrika. Om dit op te lossen blijkt onderwijs van heel groot belang, wij willen ons steentje daar aan bijdragen.

We zijn met z'n zevenen, allemaal hebben we onze eigen taken, zoals het installeren van de computers voor de school en het internetcafé, het maken van een film- en fotorapportage, opstarten van volwassenonderwijs en diverse andere zaken. Voor een van ons, Benigna, is het haar eerste bezoek. Een verslag van haar ervaringen staat aan het einde van deze nieuwsbrief.

Morgen komt Gerben, hij is net afgestudeerd als bouwkundig- en bedrijfskundig ingenieur. Hij blijft voor onbepaalde tijd en gaat onze aannemer Omar helpen met het zijn bedrijf. Aan het einde van deze nieuwsbrief heb ik Gerbens Blog, verslag, opgenomen. We zijn heel trots dat we Omar hebben kunnen helpen met voldoende projecten voor de komende jaren. Dit geeft een enorme impuls aan de werkgelegenheid in Somita.

De eerste container met computers is al uitgeleverd aan Somita. De 2e container met spullen komt enkele dagen na ons vertrek aan in de haven van Banjul. In deze container zitten tal van spullen voor de school, 50 verhuisdozen met Engelstalige boeken en bouwgereedschap voor Omar. Omar zijn vrachtwagen is onderweg, maar zal door allerlei problemen pas veel later aankomen. Omdat de afstanden groot zijn en alle bouwmaterialen alleen aan de kust kunnen worden gekocht, zijn de kosten voor transport erg hoog. Ook liggen de nieuwe projecten ver weg van Somita, sommige op afgelegen plekken in de bush, De truck wordt met een microkrediet gefinancierd. Van de rente worden medicijnen aangekocht voor de kliniek. Omdat er in Somita geen ander vervoer is, zal de auto vaak ook voor andere doeleinden gebruikt gaan worden.

Voor ons is het vervoer in Gambia erg goedkoop, maar dit geldt niet voor de gemiddelde Gambiaan. Langs de meest afgelegen wegen kom je lopende mensen tegen. Meestal probeert men lopend naar het werk, naar de markt of naar school te gaan. Kinderen lopen soms meer dan een uur om op school te komen. Is men aangewezen op vervoer, dan begint de teller te lopen. Vervoer is de overvolle Bushtaxi. Dit zijn oude aftandse busjes. Niet zelden zie je kleine Toyota- of antieke Mercedesbussen rijden, volgepropt met meer dan 20 mensen. De achterbumper is het domein van de "conducteur", welke de met touwen vastgeknoopte achterklep bewaakt. Het dak is volgeladen met handelswaar en het domein van geiten en kippen. De lading steekt soms wel 2 meter de lucht in. Helaas zien we vaak dat deze bussen "omkiepen", met alle gevolgen van dien. De Bushtaxi's zijn geen eigendom van de chauffeurs, ze huren de auto's. Pas nadat de hoge huur en de benzine verdiend is, zijn zij aan de beurt. Hierom laden ze zoveel mogelijk, houden het gaspedaal diep ingedrukt en maken heel lange dagen. Onderhoud kent men niet, de bus moet immers 7 dagen per week worden gebruikt. Remmen worden onderweg vervangen als ze het begeven, verlichting is niet van belang. De levensduur van de bussen is maar kort.

Door het slechte onderhoud en de soms zeer slechte wegen zakken de busjes na een paar jaar letterlijk en figuurlijk door hun wielen. Politie controleert maar kijkt niet naar de technische staat van het wagenpark.

Aan de kust rijden taxi's welke meestal door de toeristen gebruikt worden. Maar ook hier is de staat van het wagenpark erg slecht. Wat ons bijzonder opvalt, is dat meer dan de helft van de auto's geen verlichting heeft. Het voelt heel apart als je in het donker in een taxi zit die zonder verlichting over de overdrukke Gambiaanse weg rijdt.

We zien echter ook grote dure 4wheeler drive auto. Toyotas in allerlei uitvoeringen en het aantal Hummers is groter dan in Nederland. Dit brengt mij bij het gat tussen arm en rijk.

Als je over een van de markten loopt dan zie je dat er van alles te koop is, de meest luxe artikelen tref je aan. Alleen valt het op dat er niets van Gambiaanse makelij is, behoudens het fraaie houtsnijwerk, wat tegen een veel te lage prijs, na lang onderhandelen, aan toeristen wordt verkocht. In Gambia wordt bijna niets geproduceerd, dit geldt overigens voor grote delen van het Afrika. Alles wordt geïmporteerd. Dagelijks komen veel schepen in de haven aan, beladen met goederen uit de "rijke" landen, China, India en veel Europese landen. Uit Nederland komen melk, uien en aardappelen. Het hoofdvoedsel rijst komt uit Brazilië. Bij aankomst in de haven begint de handel. De goederen gaan van hand tot hand, iedereen doet wat boven op de prijs en verdient er zo aan. Helaas zijn dit meestal niet de Gambianen, maar vaak Libiërs, Indiërs en Arabieren.

De Chinezen zijn in opkomst. Ze werken aan infrastructuur verbeterende projecten, waarvan de kwaliteit achteraf vaak slecht is. Na deze projecten blijven ze "hangen" in Gambia en stropen het land af naar handel. Zo wordt heel veel van het zeldzame mahoniehout door hen geëxporteerd naar China. De glashandel is voor een groot deel door Chinezen overgenomen.

De elite wordt steeds rijker, de Gambiaan heeft steeds meer moeite om bepaalde levensbehoeften in te kunnen vullen. Om dit te doorbreken is het van belang dat dit proces tot stilstand komt en dat de jeugd naar mogelijkheden grijpt om een eigen menswaardig bestaan op te bouwen.

Zo komen we iedere keer op hetzelfde uit. Geef de jeugd hun toekomst in eigen land, zodat ze geen gelukzoekers worden in het rijke westen. Maar laten we beseffen dat wij dit probleem voor een groot deel zelf veroorzaken. We moeten niet onze "rijke wereld" beschermen en helpen, maar juist omgekeerd.

Het is al bijna middernacht als we na een lange vlucht met een niet geplande tussenlanding aankomen in Gambia. De volgende dag vertrekken we al vroeg naar Somita, we zijn er nieuwsgierig naar het eindresultaat van het schoolproject. We worden weer als vrienden ontvangen, het voelt goed om weer bij onze vrienden te zijn.

Het schoolproject overtreft echt onze verwachtingen. Hoewel er nog heel hard gewerkt wordt om alles op tijd af te krijgen voor de openingsceremonie ziet het er fanatisch uit. Er is heel hard gewerkt. 4 maanden geleden stonden alleen de oude gebouwen er, deels niet meer te gebruiken. De oude gebouwen zijn opgeknapt, hierin zijn nu de bibliotheek, het computerlokaal en het internetcafé gevestigd. Tal van andere gebouwen zijn nieuw, 2 nieuwe gebouwen met klaslokalen, 1 nieuw gebouw met slaap- en woonkamers voor de leraren. Alles staat strak in de verf, de bouwplanning van Omar heeft in een korte tijd perfect werk afgeleverd.

De komende dagen helpen we met installeren van computers en printers en maken we een start met de inrichting van het internetcafé. Na enige tijd ziet het letterlijk en figuurlijk zwart van de mensen. Iedereen is enthousiast, kinderen willen met de computers op de foto. De directeur van de school, Principal Koyo Kandeh, mag de eerste kopie maken. Hij glundert. Ineens heeft iedereen wel iets waar een kopie van gemaakt moet worden, maar dat is niet bedoeling, dus er wordt een beveiliging ingevoerd.

Gedurende de dagen daarna zijn we drukdoende om een internetaansluiting te krijgen, maar helaas blijkt dit op de bekende Afrikaanse problemen te stuiten. Ondanks veel toezeggingen is ook nu nog geen internetverbinding aanwezig, maar we hebben goede hoop dat dit binnenkort gerealiseerd zal worden. De Nederlandse Consul, Henriette Solko, blijft dit traject bewaken.

Het is een en al bedrijvigheid, er wordt overal hard gewerkt om alles op tijd klaar te krijgen voor het openingsfeest op zaterdag. Later blijkt dat men tot zaterdagochtend 04 uur heeft doorgewerkt om alles af te krijgen en het feest voor te bereiden.

Al vroeg arriveren we zaterdagochtend in Somita. Met oude doeken is een groot luifel gemaakt om ons te beschermen voor de Afrikaanse zon. Dit zal gedurende de lange ceremonie ook nodig zijn. Enkele uren later dan gepland begint het feest. Van alle windstreken zijn hoogwaardigheidsbekleders naar Somita gekomen. Mensen van diverse regeringsdepartementen zijn aanwezig, een van de parlementsleden, een kordate vrouw, die ook bij de opening van de markthal aanwezig was. Het hele terrein staat vol met enthousiaste mensen, iedereen wil het feest meemaken.

De school is blauw en wit geschilderd. We hebben speciale feestkleding gekregen, in de kleur blauw, ook al het personeel van de school heeft kleding van dezelfde stof en kleur. De frisse kleur blauw straalt je tegemoet.

Het openingsfeest begint, het is moeilijk te beschrijven, maar het is geweldig. Heel veel toespraken, iedereen moet zijn verhaal vertellen. Er is een geluidsinstallatie, maar deze is zo slecht dat het soms moeilijk te volgen is en om alles niet te lang te laten duren, wordt er maar weinig in het Engels vertaald. Er worden TV opnames gemaakt. Een week later worden we bij de vele controles onderweg aangehouden door militairen, met de opmerking: "we know you, you did a good job, next time you come to our village".

In traditioneel Afrikaanse kleding gestoken mensen paraderen aan ons voorbij, met lokaal gedans. Het blauwe team van Koyo loopt trots mee in de groep. Als slotstuk treedt de "drama-group" van de school op. Er wordt een toneelstuk opgevoerd, het gaat over ons, onze stichting en onze ECO aanpak in Somita. Er wordt een schitterende persiflage van mij persoonlijk neergezet, voor iedereen herkenbaar! Er wordt veel gelachen, iedereen heeft plezier. Het feest eindigt met een rondgang door de nieuwe school en een echt Afrikaans lunch voor iedereen. Nadat we goed rond hebben gekeken kunnen ook wij zonder bestek het smakelijk eten naar binnen werken.

Dit project hebben we te danken aan onze hoofdsponsor, Jan en Maureen. Jammer dat ze niet aanwezig konden zijn. Jan en Maureen, hartelijk bedankt en we hopen samen met jullie het project nog eens te kunnen bezoeken.

Na de opening besteden we tijd en aandacht aan het opstarten van volwassenonderwijs, uniek voor Gambia, en aan een aantal andere schoolprojecten. In Gambia stoppen m.n. meisjes vaak al op jonge leeftijd met hun opleiding.

Ze trouwen vroeg en krijgen kinderen. Veel volwassenen, mannen en vrouwen zijn niet naar school geweest en kunnen niet lezen of schrijven. Voor deze groep wordt het steeds moeilijker om deel te nemen aan alle ontwikkelingen, waardoor ze steeds verder achterop raken. Ook zien we dat bij hun kinderen de "drang" om naar school te gaan minder is dan bij ouders die wel kunnen lezen en schrijven. Om deze impasse te doorbreken hebben wij het volwassenonderwijs geïntroduceerd, wat met open armen ontvangen is. Er zijn al 2 groepen vrouwen gestart. Ze krijgen 2x per week 2,5 uur les; spreken, lezen en rekenen staan op het programma. Voor hen is dit een grote stap, van hun eigen stamtaal moeten ze omschakelen naar de Engelse taal. Hun enthousiasme is enorm en we zijn er van overtuigd dat ze binnen een jaar veel stappen maken. De cursus wordt afgesloten met een heus examen en een diploma. Er is ons beloofd dat ze bij ons volgend bezoek een toneelstuk zullen opvoeren in het Engels. Er hebben zich heel veel vrouwen aangemeld, meer dan dat er geplaatst kunnen worden. De cursus is niet gratis, de kosten zijn GMD 50 per maand, dit is iets meer dan €1,00. Het is geweldig om te zien hoe hard er gewerkt wordt. Het gaat op z'n Afrikaans, vrouwen geven tijdens de les de kinderen de borst, na een vraag van de leraar en een goede beantwoording klinkt er luid applaus. Dit volwassenonderwijs geeft een aantal leraren de mogelijkheid om iets extra's bij te verdienen.

Van de stichting Read to Grow meer dan 2300 Engelstalige boeken hebben gekregen, hierdoor kan er een bibliotheek worden ingericht op de school. De boeken komen helaas net na ons vertrek in de haven van Gambia aan.

Omdat de Somita school nu als enige school in de wijde omgeving de beschikking heeft over een grote kantoorprinter, gaat de school een centrale rol spelen voor andere scholen in de omgeving om printwerk te verzorgen. Vooral tijdens de examentijd moet er veel geprint worden. Hiervoor moet men nu naar de kust reizen, waarbij men vaak teleurgesteld terug komt omdat de printer defect is of er geen stroom is. Voor de onze school is dit een extra bron van inkomsten.

De kinderen van de school, leeftijd tot 22 jaar, hebben ook praktijklessen nodig. Dit brengt ons op een ander mogelijk project. Tijdens ons verblijf hebben we een eerste aanzet gemaakt voor het opstarten van een Poultry, een kippenfarm. Dit project kan een aantal voordelen opleveren, zoals praktijklessen voor de kinderen, voedsel voor de school en extra inkomsten door verkoop van eieren en kippen. Dit project gaan we de komende tijd verder uitwerken.

Kortom, er gebeurt heel veel op de school. Onze doelstelling is om het schoolproject duurzaam te maken, waarbij de school zelf voor extra inkomsten moet en kan zorgen. Dit is erg belangrijk om de forse investering van onze sponsor ook daadwerkelijk voor lange termijn te kunnen blijven behouden. We realiseren ons dat dit veel vergt van de schoolleiding. Ontwikkelingen waar wij vele tientallen jaren over hebben gedaan, moeten zij in enkele jaren oppakken. Dat dit niet altijd zonder problemen zal gaan is logisch en hoort er dan ook bij. Ze kunnen altijd op onze support en ondersteuning rekenen.

Wij zijn Gerben heel dankbaar dat hij tijdens zijn lange verblijf de school op veel gebieden heeft geholpen met het opzetten van allerlei structuren en systemen en dat hij de schoolleiding heeft geholpen met een goede computeropleiding.

Gerben heeft zich ook volop ingezet om onze aannemer Omar te helpen met door ontwikkelen van zijn bedrijf. Omar heeft voor de komende jaren meer dan voldoende werk. Onze sponsor heeft hem diverse grote schoolprojecten toegezegd. Omar heeft nu al meer dan 90 mensen in dienst, die voornamelijk uit Somita komen, wat voor het dorp heel belangrijk is. Veel jeugd heeft een baan gevonden en blijft in het dorp wonen, omdat ze er een toekomst kunnen opbouwen. We zijn trots om te zien dat onze investering in Omar zijn vruchten heeft opgeleverd. Het geeft echt een geweldig goed gevoel als je wordt aangesproken door een van de oudere inwoners van Somita: "mijn zoon werkt voor Omar, nu kunnen we extra rijst kopen!".

Tijdens ons bezoek is ook een PUM expert vanuit Nederland op bezoek geweest. Dit is een expert welke in samenwerking met de Nederlandse overheid kan worden ingehuurd". Samen met hem hebben we de mogelijkheden bekeken om de al 5 jaar durende waterprobleem in de Somita tuin, 5HA groot, op te lossen. De oplossing zal waarschijnlijk een dripsysteem worden. Hiervoor moet de tuin worden omgevormd naar een coöperatie. We hebben dit uitvoerig met de bevolking besproken en gaan bekijken hoe we dit in de toekomst kunnen opzetten, waarbij we ons realiseren dat dit niet gemakkelijk zal zijn. Samen met de PUMmer bezoeken we nog diverse tuinen, waarbij we zien dat bijna overal het water het grote probleem is. Op de laatste dag bezoeken we nog een tuin, ver in de binnenlanden. We wisten van een vorig bezoek dat deze tuin geen waterprobleem had en er schitterend bij lag. Bij aankomst zagen we echter dat er paniek was in de tuin. Omdat de omheining erg slecht was hadden loslopende geiten en andere dieren toevallig 's nachts de tuin bezocht en letterlijk alles kaal gevreten. De hele oogst van een jaar was verdwenen!

Zoals we al in onze vorige nieuwsbrieven hebben vermeld zijn we volop bezig met de overdracht van de lokale kliniek aan de bevolking van Somita. De huidige Afrikaanse sponsor heeft onvoldoende middelen om de salariskosten van de Somita kliniek te kunnen blijven betalen. Omdat we diverse projecten hebben opgezet welke inkomen opleveren zal de overdracht van de kliniek in Somita zonder grote problemen kunnen worden geregeld.

De markthal levert voldoende geld op om de helft van de salariskosten te betalen. Het internetcafé zal het andere deel kunnen opvangen. Langzamerhand begint ons uitgangspunt ECO en duurzaamheid zijn vruchten af te werpen.

We merken bij onze bezoeken dat de administratieve kennis om de projecten goed te beheren beperkt is. We zijn ook benieuwd wat dit voor consequenties heeft voor de administratie van de kliniek.

Ons voorstel is om een centraal boekhoudkantoor op te richten waaronder alle administraties van de diverse projecten komen te "hangen": markthal, watersysteem, 3x machine voor voedselverwerking, micro kredieten bank, studiefonds, internetcafé, volwassen educatie en printshop. Gerben heeft hier samen met het hoofd van de school al een begin voor gemaakt. Dit dient nog verder te worden uitgewerkt. Er zijn een 2-tal personen geselecteerd om dit verder op te pakken. Het is noodzakelijk dat deze personen goed worden opgeleid. Dit wordt een van onze doelen voor de komende tijd.

Kortom, ondanks dat er al heel veel bereikt is, is er nog meer dan voldoende te doen. We zitten nu in de fase dat de projecten allemaal draaien, maar het beheer wordt nu steeds belangrijker om de continuïteit te waarborgen.

De exacte datum van ons volgende bezoek staat nog niet vast, maar ben je nieuwsgierig en wil je met ons mee? Neem gerust contact met ons op.

Wij danken alle gulle gevers voor hun bijdragen en hopen ook in de toekomst weer een beroep op jullie te mogen doen. We doen het niet voor ons zelf maar voor de kinderen van Somita en hun toekomst. Jullie bijdragen zijn van harte welkom op rekening NL53ABNA0561525234, t.n.v. Dawda Stichting Gambia. Onze stichting heeft de ANBI status, waardoor giften binnen de fiscale spelregels aftrekbaar zijn. Jullie kunnen ons ook steunen door gebruikte kleding, schoenen en ander textiel bij ons af te geven, Langeweg 34, 6591 XX Gennep of bel ons even.

Tip: Zaterdag 20 augustus organiseren wij samen met Summertime een grote Gambiaanse muziekmiddag op de markt bij het stadhuis in Gennep. Jullie zijn allemaal van harte uitgenodigd!

Voor verdere informatie verwijzen wij graag naar onze website: www.facebook.com/Dawda Stichting Gambia en www.dawdasg.nl.

Namens de bevolking van Somita bedankt, Dawda Stichting Gambia,
0485 – 540740 / 0637470520 e_corstjens@hotmail.com
Eric en Mariëtte Corstjens, René van Steen, Peter Janssen

Eind maart 2016 heb ik een weekje mogen ervaren hoe het in Gambia, en met name in Somita, is. Zodra je landt in Banjul moet je een knop omzetten. Zet alle vanzelfsprekendheden die je hebt en kent opzij en ervaar een andere wereld. Want je bent in een andere wereld! Wat een warmte, letter én figuurlijk...

Om de mensen in Somita te ontmoeten en een beetje te ervaren hoe een Afrikaans dorp reilt en zeilt, raakte mij diep in mijn hart. Hoe mooi is het om te zien dat iets wat bijna tien jaar geleden heel klein is gestart zijn vruchten heeft afgeworpen. Een wisselwerking voor de ontvangers maar ook voor de vrijwilligers die er met hart en ziel voor gaan. Fantastisch! Wat vond ik het fijn om zelf te mogen ervaren waar menigeen met zo'n warm hart over sprak. Het is de kunst om daar te zijn, maar ook weer thuis te ervaren dat je niet vanuit je Nederlandse perspectief, maar juist probeert vanuit het Gambiaanse perspectief te kijken, te ervaren en te doen.

Ik zou het iedereen gunnen om een paar dagen in Somita te kunnen zijn en (een beetje aan de zijlijn natuurlijk) deel uit te mogen maken van de plaatselijke gemeenschap. Ook al blijf je natuurlijk een 'toebab'. Waarschijnlijk kom je nooit 'zo diep' in Afrika.

De hartelijke mensen, de warmte, de geuren en de kleuren hebben mij gepakt. Een ding weet ik daardoor zeker: ik ga terug! Benigna

BLOG Gerben:

Afrika, een plek op zich. De eerste 2 weken van mijn verblijf heb ik volledig nodig gehad om alles op mij in te laten werken. De mensen, de gebruiken, de omgang met elkaar, het communiceren, alles wat ik dacht te begrijpen en te weten moest eerst maar eens over boord. Even alles opnieuw ervaren en de lokale manier van doen ontdekken. Overweldigd door het Afrikaanse landschap, de natuur, de infrastructuur, het contrast tussen vrijwel alles en de manier waarop de mensen leven. Ja, ik moest echt even flink wennen aan deze, voor mij, compleet nieuwe wereld.

Neem het leven zoals het komt

Eén ding is me na inmiddels ruim 4 weken wel duidelijk geworden, de Gambiaan neemt alles zoals het komt. Dus als er iets niet komt... dan gebeurt er ook gerust niks. Dat wat er wel gebeurt gebeurt in samenwerking. Er wordt veel gedaan in de vorm van een "comité". Alles gaat in overleg en in afstemming met elkaar, dit is tevens een belangrijke succesfactor van de projectinitiatieven. Wanneer er ergens een initiatief vandaan komt om iets te ondernemen, zoals in het comité FOSY (Federation of Somitan Youth), dan wordt het initiatief eerst met alle betrokkenen besproken. Het wordt aan de dorps chief, de Alkalo (informeel dorps hoofd), voorzitter van het VDC (Village Development comité) en andere verwante comités voorgelegd. Alle opmerkingen worden meegenomen en alles wordt behandeld. Het belang van het collectief wordt vooropgesteld. En ja, dat kost wel veel tijd voor onze Westerse begrippen. Gelukkig ben ik wel geduldig aangelegd, anders zou deze werkvorm voor mij nog een uitdaging op zich zijn. Ondanks de tijdsinvestering is de uitkomst wel dat iedereen achter het plan staat en iedereen zich erin kan herkennen. Om die reden gaat de samenwerking die daarop volgt erg goed. Het Afrikaanse Poldermodel. Het grondbeginsel van deze manier van werken zit al in het eten. De manier waarop Gambianen eten, kenmerkt een uitgangspunt van gelijkwaardigheid. Iedereen zit rond dezelfde grote schaal en eet er van. Niemand is meer dan een ander en een ander is niets meer dan één ieder. Er is nog een ander belangrijke succesfactor en dat is eigenaarschap. Iemand die intrinsiek gemotiveerd is voor het initiatief zal de kar trekken. Wanneer niemand zich verantwoordelijk voelt, neemt de Gambiaan het weer zoals het komt... dan gebeurt er dus niks. Aan alle activiteit die hier plaats vindt staat iemand aan de basis die het gewoon wil. Niet omdat het moet, zich verplicht voelt of uit sociaal gewenst gedrag, nee pas als iemand echt iets wil gebeurt er wat. Maar dan wel na het betrekken van de hele gemeenschap.

De echte wil

Een sprekend voorbeeld van die echte wil en intrinsieke motivatie is de aannemer waar ik mee werk. Deze man, Omar, heeft het vooruitzicht weten af te dwingen om een grote bouwer te worden. Hij staat bekend om zijn hoge kwaliteit voor een goede prijs, betrouwbaarheid en stiptheid van zijn planning (en die laatste twee zijn lang niet altijd vanzelfsprekend in Gambia). En groot worden is precies wat hij wil. Toen we het hadden over groeiambitie waren we snel klaar. The sky is the limit. De grootste bouwer van Gambia. Zijn kleine aannemerij van een jaar geleden is inmiddels gegroeid tot een onderneming van 90 personeelsleden met 2 bedrijfslocaties. Met een werkvoorraad van +/- 5 jaar zijn de vooruitzichten goed. Gewoon omdat Omar het wil. Wat ik precies samen met Omar en O.B. Engineering & Constructions aan het doen ben zal ik in het volgende blog toelichten. Tot slot een ervaring die mij na een week in het Gambiaanse overkwam. Gambianen hebben het niet zo met de tijd, want alles komt zoals het komt. Op een Afrikaans bankje op het schoolplein zat ik lekker Nederlands op tijd te zijn en te wachten op mijn afspraak met de School Principal. Daar overviel mij spontaan een gevoel van ultieme rust. Even genieten van het hier en nu, in de schaduw van een mangoboom beschermd voor de brandende Afrikaanse zon met een fris briesje door mijn haren. Daar zat ik op mijn gemak te wachten en vooral even niets te moeten. Even stoppen, stil zitten en genieten van daar waar ik mij bevind is zo gek nog niet. Alles komt zoals het komt. Wanneer ik echt iets wil, dan gebeurt dat links- of rechtsom toch wel. Misschien is die gedachte van de Gambianen zo gek nog niet. Gerben.